

ניצוצי אור זידיטשע

מאמדי ב"ק אדמו"ר מזידיטשעב שליט"א

גליון ל"ב

פרשת אחרי קדושים תשפ"ה

נתייסד ע"י כ"ק מרן אדמו"ר זצקללה"ה
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

כתיבה עריכה וניהול: אברהם אבא צוקרמן
הגהה וביקורת: מרדכי בצלאל גולדברג
עיצוב ועימוד:

Koteret.imud@gmail.com

יוצא לאור על ידי קהל חסד לאברהם זידיטשוב
3135 W. Devon Ave.
Chicago IL 60659

לקבלת הגליון מידי שבוע באימייל, נא לשלוח אימייל ל-
nitzoitzei@gmail.com

ניצוצי אור זידיטשוב

מאמרי ב"ק אדמו"ר מזידיטשוב שליט"א

גליון ל"ב

פרשת אחרי קדושים תשפ"ה

נתייסד ע"י כ"ק מרן אדמו"ר זצקלה"ה
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

תוכן הענינים

מאמדי הפרשה

מאמר א'

המועדים מדוממים את המצוות התדירים שבכל יום.....ז
הלימוד מטבילת כה"ג לעבודה הפשוטה אחר שהיה לפני ולפנים שכיון שנתעלה
כ"ב הרי כל עבודתו חשובה יותר וכן הוא במצוות הפשוטות שאחד היו"ט
צפרא דשבתא פרשת אחרי מות תשפ"ד

מאמר ב'

הרגשת התעלות והתדוממות ביציאת השבת כמו בכניסתה.....י
זמן של רעוא דרעיון נגד מידת תפארת לחזור להתעוררות של כניסת שבת וליקח
ממנה לכל השבוע וכן כל ימי האדם בעוה"ז לחזור לתחילת ברייתו שנברא ישר
של"ס פרשת קדושים תשפ"ד

מאמרים חדשים

מאמר א'

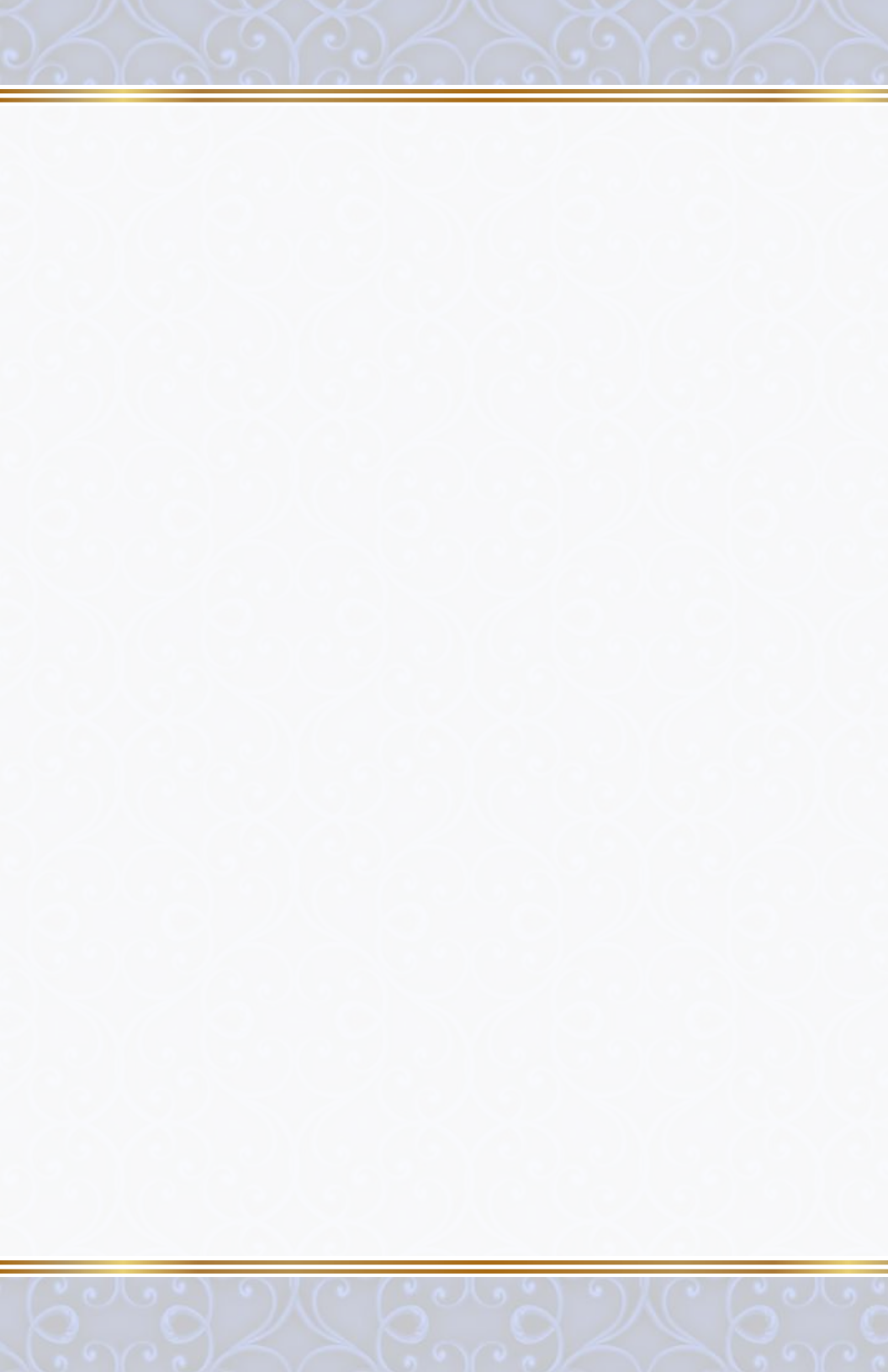
התקשרות לצדיק בכוח התורה לעילוי נשמתו.....ט
ענין הלימוד לטובת נשמה באיכות הלימוד ובכמות וסיום מסכתות יש בה הכרת
הטוב אליה וגם מעלה אותה ומקשר אותנו להשפעתה
צפרא דשבתא פרשת תזריע מצורע תשפ"ה

מאמר ב'

מאמר נכספה וגם כלתה נפשי לה' כציפור דרור.....כג
מי שאינו מרוצה בא לידי לשה"ר ותיקונו הוא ע"י ציפור דרור - שישב בדד עם
הש"ת ויהיה חופשי וכן חורין מסובביו ודבוק וכוסף להשי"ת כמו בזמן רעוא דרעיון
של"ס פרשת תזריע מצורע תשפ"ה

מאמרי
הפרשה

המועדים מרוממים את המצוות התדירים שבכל יום

הלימוד מטבילת כה"ג לעבודה הפשוטה אחר שהיה
לפני ולפנים שכיון שנתעלה כ"כ הרי כל עבודתו
חשובה יותר וכן הוא במצוות הפשוטות שאחר היו"ט

צפרא דשבתא פרשת אחרי מות תשפ"ד

א.

ורחץ וכו'. יש להתיישב בטעם
הטבילה מקדושה חמורה לקדושה
קלה, הלא מבגדי לבן לבגדי זהב הוה
כמחומר לקל ממנו. ויש לומר דלאחר
שנתקדש אדם בקדושה יתירה אז
אחר כך על ידי מצותיו ותורתו אפילו
מצות הפשוטים מתעלים ומתקדשים
ביתר שאת, על כן אחר שנתקדש
בבגדי לבן ועבודת פנים אז עבודתו
בבגדי זהב אף על פי שעובד בחוץ
וקרבנות פשוטים הרגילים ושכיחים,
מכל מקום הם מתעלים ביתר שאת,
שנעשים עתה ע"י קדוש עליון כזה
על כן צריך טבילה לעילוי קדושה",
עכל"ק הנפלא.

ונמצא שאחר עבודה קדושה,
אז כל הדברים הרגילים והשכיחים
מתעלים ביתר שאת.

ובוודאי כמו כן הוא אחר ימי

עומדים בשבת ראשונה אחר יום
טוב פסח, ויש מן הרגשה כזאת
שעתה הוא שבת פשוטה ואין בה
התרוממות כבר, שהרי עתה יצאנו
מימי המועד הגדול ובה זכינו
להתעלות גדולה מאוד במצוות
חשובות של אכילת מצה והזהירות
מחמץ משך תקופה ארוכה והכנה
לחג הפסח, ופתאום עתה הוא שבת
פשוטה שאין בה איזה עניין מיוחד
ובכך קשה להתחבר לעבודת השבת.

אבל השי"ת לא עזב חסדו
מעימנו ושתל בפרשתן מאמר
חיוזק נפלא בעבודת הכהן גדול
שכתב מרן החתם סופר, וזה לימוד
ומוסר השכל שמתאים בדיוק
לשבת כזאת.

ואלו דבריו בספרו תורת משה
(בפרשתן): "ופשט את בגדי הבר וכו"

והדברים מרוממים ומשמחים, שהעבודה הפשוטה, מצוות שבכל יום ויום, תפילות שנראים פשוטים כמו תפילות שחרית ומנחה וערבית של ימי חולין שעושה בכל יום, לכולם יש עלייה והתרוממות אחר ימי המועדים.

יו"ט קדוש ומרומם שקיימנו מצוות חשובות מאוד והרגשנו קרבת אלוקים, הרי מעתה כל מצווה שעושים יש לה עליה וקדושה טפי, ואם כן אף שבת שנראית רגילה ותדירה, הרי מעתה קדושתה רבה וגדולה יותר אחר עבודת המועד.

ב.

וזה היה דרך הצדיקים שכל פעולה גדולה וקטנה היו עושים בדחילו ורחימו ובשלמות הכוונה והעבודה, בלא שום חילוק אם זה מצווה נדירה וחשובה או מצווה וברכה שיש בכל יום, כי אין תלוי הדבר איזה מצוה הוא עושה אלא תלוי לפני מי הוא עושה המצווה, שאם מכוון שהוא מצווה ועושה המצווה על ידי מלך מלכי המלכים הקב"ה, בכך כל מצווה שעושה, נעשה על ידה נחת רוח להשי"ת, ונמצא שהעיקר הוא שיכוון ויעשה המצווה כראוי, ואז כל המצוות יש להם את אותה עליה וחשיבות.

ולא רק בתפילות ובברכות ועבודת בין אדם למקום, אלא אף כל מצווה שעושה, אם עושה במאמץ והתרוממות שכן ציווה השי"ת, הרי זה ממש כמו אכילת מצה, כגון לחזק יהודי אחר

ועובדא הוה באחד הרבנים שהגיע לחון את פני הרה"ק בעל דברי מצאנו זי"ע (השבוע חל יום הילולתו) והגיע בבוקר והנה רואה את הרה"ק מצאנו שנעמד בעמוד התפילה ומתכוון לאמירת איזה ברכה או תפילה, והייתה הכנתו בסילודין ובהתלהבות שהיה נראה שעומד לקיים איזה מצווה נדירה וחשובה עד למאוד, ואף כשפתח הרה"ק מצאנו והתחיל לומר 'ברוך אתה וכו'' היה אותו אורח בטוח שיש כאן ברכה נדירה מאוד שמתלהב בה כל כך ממש כמו הברכה קודם תקיעת שופר, ואז שמע איך הרה"ק מצאנו אמר את ברכת 'אשר יצר', ומאז נעשה דבוק להרה"ק מצאנו אחר שראה עבודה רמה כזאת בברכה רגילה ותדירה, וכן מספרים עובדא דומה אצל הרה"ק מרוזין'ן וצוק"ל.

ועושים אותה לשם מצווה ולשם שמיים, יש לה קדושה ועליה כמו אכילת מצה ממש.

השבור וצריך מילה טובה או אף עבודת המידות והתגברות על כעס וכדומה, כל עבודה שהיא מצווה

ג.

ומתקדמים לקראת קבלת התורה, מן הראוי לידע שבכל פעולה קטנה אם עושים לשמה ובכוונה ראויה, יכולים בכל דבר קטן להתקדם ולהתעלות בשלמות העבודה, ולא רק במצוות חשובות וקדושות, כי אין אתה יודע מתן שכרן של מצוות.

ובזה יש גם לפרש מנהג ישראל תורה שעושים חלות מפתח בשבת אחר פסח, שמרמז שאחר היו"ט יש לנו הזדמנות ומפתח שעל ידי ההתרוממות של המועד, אפשר לנו לפתוח כל שערי העבודה, אף עבודות פשוטות ורגילות, יש לנו מפתח להתעלות על ידיהם בכוח אותה התרוממות וקרבת אלוקים שהיה לנו בימי החג העצל"ט.

ויעזור השי"ת שזנכה אכן ליקח את קדושת המועד לכל ימי השנה, עד שיבוא יום שתמלא הארץ דעה ונראה בכל דבר ובכל פעולה את ההשפעה והקדושה שגורמים מעשינו בשמי שמיים העליונים בעת ביאת משיח צדקנו במהרה בימינו.

בזה יש להוסיף ולבאר קשר פרשת יום הכיפורים לפרשת עריות ושניהם כתובים יחד בפרשת אחרי, ואף קוראים את פרשת העריות במנחה דיום הכיפורים וטעמא בעי.

והרמז יש לומר כנ"ל שבאמת כלפי שמיא אין חילוק בין עבודה גדולה כמו עבודת יום הכיפורים לבין התגברות איש ישראל על יצרו בעבודת 'סור מרע' בתאוות ועריות שאסורים לו על פי תורה.

והיצר מנסה לעוור העיניים שיחשוב האדם שהמצוות התדירים אין יכולים לרוממו כל כך כמו אכילת מצה, ולפעמים הוא נותן לאדם להתחזק במצוות קדושות כמו אכילת מצה, רק כדי להשפילו אחר כך שעכשיו כבר לא שייך להשיג קרבת אלוקים בתפילת מנחה פשוטה.. ויש לדעת אמיתת הדעת שאין שום חילוק כלפי שמיא אם עשה המצווה במעלה קדושה ובכוונה עילאה, שאז תפילת מנחה הוא ממש כמו אכילת מצה.

ועתה בימי הספירה שעולים

הרגשת התעלות והתרוממות ביציאת השבת כמו בכניסתה

זמן של רעוא דרעוין נגד מידת תפארת לחזור
להתעוררות של כניסת שבת וליקח ממנה לכל
השבוע וכן כל ימי האדם בעוה"ז לחזור לתחילת
ברייתו שנברא ישר

של"ס פרשת קדושים תשפ"ד

א.

ללבוש כלאים. אבל יאמר אפשר
ומה אעשה ואבי שבשמים גזר עלי,
תלמוד לומר 'ואבדיל אתכם מן
העמים להיות לי' שתהא הבדלתכם
מהם לשמי, פורש מן העבירה
ומקבל עליו עול מלכות שמים",
ע"כ.

ויש לעמוד על כפילות הדברים,
דכתיב פעמיים עניין הקדושה
וההפרשה מענייני הגשמיות,
ובפרט שהם נזכרים בתחילת
הפרשה ובסופה, ובוודאי יש בזה
כוונה פנימית ולימוד דרך עבודה
שנכתב באופן זה כפילות הדברים
בתחילה ובסוף.

וגם בדברי חז"ל הללו יש
להתבונן מדוע דווקא הכא דרש

"וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר דַּבֵּר
אֶל כָּל עַדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
אֲלֵהֶם קְדוֹשִׁים תְּהִיוּ כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי ה'
אֱלֹהֵיכֶם" (ויקרא יט, א-ב).

והיינו שיהיה האדם מובדל
ומופרש מחיי עולם הזה, כדברי
רש"י על אתר "הוא פרושים מן
העריות ומן העבירה", ע"כ.

בסיום הפרשה (כ, כו) מסיים
באותו ענין "וְהָיִיתֶם לִי קְדוֹשִׁים כִּי
קָדוֹשׁ אֲנִי יְהוָה וְאֶבְדַּל אֶתְכֶם מִן
הָעַמִּים לְהִיּוֹת לִי" וגם הכא פירש
רש"י להיות מופרשין מענייני עולם
הזה, וז"ל: "אם אתם מובדלים מהם
הרי אתם שלי וכו'. רבי אלעזר בן
עזריה אומר, מנין שלא יאמר אדם
נפשי קצה בבשר חזיר, אי אפשר

כן דווקא בשלהי פרשת קדושים, ולא בשאר פסוקים דכתיב להיות מובדלים מהגויים לשם שמים.

רבי אלעזר בן עזריה שיאמר האדם 'אפשי ומה אעשה ואבי שבשמים גזר עלי', ונבאר בס"ד מה שדרש

ב.

באופן קדוש לשם שמים, היינו שהוא רק עושה את המוכרח לו בענייני הגשמיות כדי לתקנם אבל הוא נשאר מובדל ופרוש מענייני העולם הזה והמטרה היא רק להעלות את כל ענייני הגשמיות לשורשם, אלא שאחר שנמצא בתוך העסק הגשמי, יכול לשכוח את המטרה העיקרית ולהמשיך בפעולות הגשמיות 'שלא לשמה', ולכן כפל בסוף הפרשה שוב מצווה הקדושה, כדי שיהיה שלמות העבודה בענייני הגשמיות מתחילה ועד סוף לשם שמים.

ובזה יבואר היטב דרשת רבי אלעזר בן עזריה שיאמר האדם 'אפשי ומה אעשה ואבי שבשמים גזר עלי', כי בסוף הפרשה חוזר וכופל להזכיר לאדם שיעשה כל מעשיו לשם שמים כנ"ל, ולכן דווקא הכא מדקדק שאף שהוא במצב שירד מעט מדרגתו בקיום המצוות 'לשמה' ועתה יש לו תאוה וחשק לענייני הגשמיות, ולכן דווקא הכא יאמר 'אפשי' שאף

ונוכל לבאר בהקדם מאמר ידוע מאת הרה"ק המגיד ממעזריטש זצוק"ל שהיה אומר שכמו שבתורה אמרו חז"ל (פסחים נ:) שמתוך שלא לשמה בא לשמה, כמו כן בענייני הגשמיות יש לאדם להיזהר שלא יהיה ההיפך, שמתוך שיעשה עבודת הגשמיות 'לשמה', יכול ליפול ולהגיע לעשות ענייני הגשמיות 'שלא לשמה', כי הגשמיות מושכת לארציות, ובקל יכול ליפול מכוונתו, ויותר לא יהיו מעשיו 'לשמה' כראוי כפי שהתחיל מתחילה, ע"כ תוכן דבריו של הרה"ק ממעזריטש זי"ע.

ובזה יש לומר גם בפרשתן, שיש בה בפרשה הרבה מצוות עשה ולא תעשה בענייני עולם הזה, איך להתנהג בה כהוגן, ולכן מתחיל תחילת הפרשה במצוות 'קדושים תהיו' שיעשו כל המצוות והתנהגות העולם הזה בקדושה, אבל גם מסיים בסופה שחוזר שוב על מצוות הקדושה, כדי שלא יבוא למצב שמתחיל בתחילה

ממשיך ומקיים הדבר לשמה כאשר
נצטווית.

שאני רוצה לעשות דברים גשמיים,
אבל 'אבי שבשמים גזר עלי' ואני

ג.

ואור פניו כי רציתו ושמחה יתירה
שנופל עליו בלי מתכוין מיד
בהכנסת השבת, וליל של שבת
כולה אור ועוז וחדוה במקומו,
בלתי ספק שאין זה רק ניצוץ האור
והשמחה המבהיק ממקום שהנבואה
יוצאת משם וכו', לא עוב ממנו
חסדו ואמתו להשפיע עלינו אור
אלוקים מדי שבת בשבתו, ובפרט
אנחנו עייפי הגלות המר הזה אנו
מוצאים מרגוע לנפשינו ביום
הקדוש הזה, "עכ"ל.

אלא שאחר כך משך השבת,
אם זה על ידי הסעודה שמתבלבל
כוונתו על ידי ההתעסקות עם בני
המשפחה ושאר עניינים, או אחר
כך בשאר זמני השבת, שמעט מעט
האדם נופל מהתעוררותו הראשונה
ומפרישותו שהתנתק מענייני
העולם בכניסת השבת, וכבר אינו
ברגש גבוה ונעלה כל כך לעבודת
השבת קודש.

וזה בחינה כמו שהבאנו לעיל,
שמתחיל 'לשמה' ומסיים 'שלא
לשמה'.

ואמנם העצה לזה הוא לשוב

ודרך עבודה זו יש לזכור בכל
מיני מצבים ואופנים שאדם מתחיל
איזה דבר בכוונה טובה להתרומם
ולהתקדש, אלא שבהמשך הזמן
שוכח את המטרה העיקרית.

ובפרט נוגע הדבר בעבודת
השבת קודש, שהוא דבר שרואים
בחוש שבתחילת כניסת שבת האדם
מתנער מענייני העולם, וכל אחד
בא לבית המדרש בהארת פנים
ובהתרוממות לשם שמים מנותק
ופרוש מהבלי העולם וחדשותיו
והעסק הלא נגמר סביב ממונו
ופרנסתו, ובתפילת ליל שבת רואים
את הפרישות מענייני העולם והכל
מרגישים 'כאילו כל מלאכתך
עשויה' ובהתעוררות לדבקות
בהשי"ת בתפילת קבלת שבת,
וכמאמר חז"ל (בראשית רבה יא, א)
'ברכו במאור פניו של אדם', היינו
שיש בשבת מאור פנים מיוחד
ונעלה.

וכמו שכתב בספר החיים לאחי
המהר"ל מפראג זצ"ל (ספר פרנסה
וכלכלה פרק ו') וז"ל: "במה שירגיש
כל איש ישראל בעצמו שפע אלוקי

מנהג הצדיקים הראשונים מתפלל אדם בשבת שחרית ומוסף בבית הכנסת 'ויבוא לביתו' ויסעוד סעודה שניה, וילך לבית המדרש יקרא וישמע עד המנחה ויתפלל מנחה ואחר כך יקבע סעודה שלישית על היין ויאכל וישתה עד מוצאי שבת", ע"כ, ומדויק מלשוננו שלא כתב שיחזור האדם לביתו אחר מנחה, אלא נשארים בבית הכנסת, וזה יש לומר כדי שאכן יוכל אדם לחזור להתעוררותו שהיה בה בכניסת שבת בתפילת קבלת שבת, כמו כן תהיה השל"ס בחינת תפילה להתעורר ולהתרומם בקרבת אלוקים בסוף השבת, ואז יהיה בו כוח ליקח מקדושת השבת לכל ימי השבוע.

ולהתחזק ולהתעורר בזמן של רעוא דרעוין, שאז לקראת סיום השבת יכול האדם להפריש עצמו שוב מכל ענייני העולם ולהתרומם בקדושה עילאה להשי"ת, שיהיה האדם בחינת 'שבת' - ששובת מכל מחשבותיו ומכל מעשיו הגשמיים וכל ענייני הפסיעה גסה שיש בימות החול, ועל ידי שתחילת השבת וסוף השבת יהיו בשלמות לשם שמים, על ידי זה יהא נחשב כאילו כל השבת הייתה בקרבת אלוקים זו.

ובזה יש טעם נכון מה שקבע הבעש"ט הק' שישבו בשל"ס יחדיו בבית המדרש במניין עשרה, כי הוא כמו תפילה שצריכה מניין, ומדויק כן בלשון הרמב"ם (הלכות שבת פרק ל הלכה י) שכתב: "כך היה

ד.

את עיקר התורה שבעל פה. ויש לומר על פי דברי המגלה עמוקות (פרשת ואתחנן אופן פג) ששני אלו רבינו הקדוש ואנטונינוס היו נגד יעקב ועשיו, עיי"ש. והנה עשיו נקרא כן על שם שנולד 'עשוי' ואילו יעקב אבינו הבין שצריך להשלים את עצמו, וראה בזה בתוספות במסכת עבודה

בדרך זו נוכל לפרש גם מתניתין דאבות (פרק ב' משנה א') "רבי אומר, איזוהי דרך ישרה שיבור לו האדם, כל שהיא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם", ע"כ.

דהנה רבינו הקדוש בעל מימרא זו היא בחינת יעקב אבינו, כי נודע שיעקב אבינו הוא נגד תורה שבע"פ ורבינו הקדוש הוא סידר

שאמר עוד (שם פסוק כ) "וַיִּנָּתֶן לִי לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבִגְדִי לְלַבֵּשׁ", וכבר דקדקו בזה למה הוצרך לומר שהלחם הוא לאכול והבגד הוא ללבוש, והכוונה יש לומר שלא היה צריך לחם ובגד אלא כדי לאכול וללבוש הצורך הפשוט לקיום עלי אדמות, אבל כל שאר הגשמיות היה בשבילו רק לעבודת השי"ת, ובעבודה כזאת יכול האדם לעבור את כל העולם הגשמי הזה ועדיין להישאר נאמן להשי"ת "וְיִשְׁכַּתִּי בְּשָׁלוֹם אֶל בֵּית אָבִי" (שם פסוק כא) כשתחזור הנשמה למקורה.

וכזו הייתה גם מידת רבינו הקדוש לתקן הכל לשורשה, כפי שביארנו שלא נהנה מעולם הזה אלא תיקן כל הגשמיות שיהיו על פי תורה והשלים מעשיו בעולם הזה.

ומעתה יבואר המשנה שאמר רבינו הקדוש, 'איזהו דרך ישרה שיבור לו האדם' היינו איך יחזיר אדם את נשמתו לישרותה כמו שבאה לעולם הזה כנאמר (קהלת ז, כט) "אֲשֶׁר עָשָׂה הָאֱלֹקִים אֶת הָאָדָם יֵשֶׁר", ואיך יכול אדם לעשות את נשמתו באותה ישרות שנולד בה, לזה אמר 'כל שהיא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם' היינו אותה מידת תפארת של יעקב אבינו

זרה (י: ד"ה אמר ליה) מה שהביאו מהמדרש שכשנולד רבי גזרו שלא למול, ואביו ואמו מלו אותו ושלה הקיסר והביא את רבי ואת אמו, והחליפה אמו של רבי את בנה רבי באנטונינוס והניקתו כשבאה לפני הקיסר, ומצאוהו שהוא ערל ופטרם לשלום עיי"ש, והוא אותו ענין שהיה רבי מהול היינו שהשלימוהו בעולם הזה, ואנטונינוס ערל, כמו עשוי שנולד עשוי ולא השלימוהו בעולם הזה.

ולכן נקרא שמו יעקב אותיות "יעקב" כמאמרו של רבינו הקדוש בסוף ימיו (כתובות קד.) "יִגְעַתִּי בַעֲשֵׂר אַצְבָּעוֹתַי בַּתּוֹרָה וְלֹא נִהְנֵיתִי" (מעולם הזה) אפילו באצבע קטנה' ואותה אצבע קטנה הוא כמו 'עקב' ואות י' מרמז על י' אצבעות, וזהו 'יעקב' שלא נהנה מעולם הזה כמו רבינו הקדוש, אלא את כל הגשמיות העלה ותיקן, והיינו 'יִגְעַתִּי בַעֲשֵׂר אַצְבָּעוֹתַי בַּתּוֹרָה', היינו שהעלה ותיקן את כל הגשמיות שעסק בהם לבחינת תורה ולא היו להנאתו כלום.

ומידה זאת מצינו אצל יעקב אבינו שאמר (בראשית כח, כב) "וְכָל אֲשֶׁר תִּתֵּן לִי עֲשֵׂר אֶעֱשֶׂרְנוּ לָךְ" היינו שיעלה הכל לשמים ויתקן את כל ענייני הגשמיות, וכמו

אנוש' תיבת 'תשב' הוא אותיות 'שבת', שבשבת יכול לשוב להיות כמו שנולד בעת הבראיה ישר ושלם להשי"ת, ואחר כך יכול גם ליקח מהשבת שתחילתה וסופה יהיו בשלמות העבודה, יקח ממנה לכל ימי השבוע להישאר ישר ויציב וחזק בעבודת השי"ת במידת תפארת שעל מעשיו יהיו לשם שמים, ולא יהיה בבחינה שכל השבוע הוא שפל וגשמי ורק בשבת הוא פרוש מענייני הגשמיות, אלא יהיה כל השבוע במעלה עליונה וקדושת השבת.

וזה אמר רבינו הקדוש קודם פטירתו שנשאר כמו שהיה ביום היוולדו, ולא נהנה מעולם הזה בעשר אצבעותיו אלא העלה הכל לשמים ונשאר בישרות נשמתו כיום בריאתו במידת תפארת.

ומה נאים הדברים עתה בימי הספירה שכתב עליהם הרמב"ן (ויקרא כג, לו) שיש קדושה לפניהם וקדושה לאחריהם, חג הפסח וחג השבועות, ויש לומר שגם זה רומז על ענין זה שיהא האדם מתחיל בכוונה טובה ומסיים בכוונה טובה, ואז יזכור בכל מעשיו שבאמצע את המטרה העיקרית בעבודת השי"ת, ואף אם ישכח, יש לו לחזור בסופו אל עבודתו

שהיא הממוצעת בין חסד לגבורה, כי בחסד היינו שעוסק רק בענייני העולם הזה ומתקנם בשלמות תמיד, וגבורה הוא עוסק בענייני רוחניות בלשמות, ותפארת הוא הממוצע שעוסק גם ברוחניות וגם בגשמיות ומעלה אותם לשורשם.

וזה הכוונה 'תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם', והיינו 'לעושיה' הוא ענייני הרוחניות שיש בו תפארת לעושיה הוא השי"ת שמתפאר על ידי קיום המצוות, ו'תפארת מן האדם' הוא ענייני הגשמיות האנושיות בעולם הזה, ועיקר שלמות העבודה הוא שיעשה במידת תפארת שכולל את עבודת שניהם לתקנם.

ועיקר העבודה הזאת הוא בזמן של של"ס שהוא נגד יעקב אבינו 'והאכלתיך נחלת יעקב אביך' נחלה בלי מצרים, שאז מחזירים את מידת התפארת לעסוק בענייני העולם בבחינה 'לשמה', ואז מעלים את הגשמיות ואת הרוחניות במידת תפארת להשי"ת.

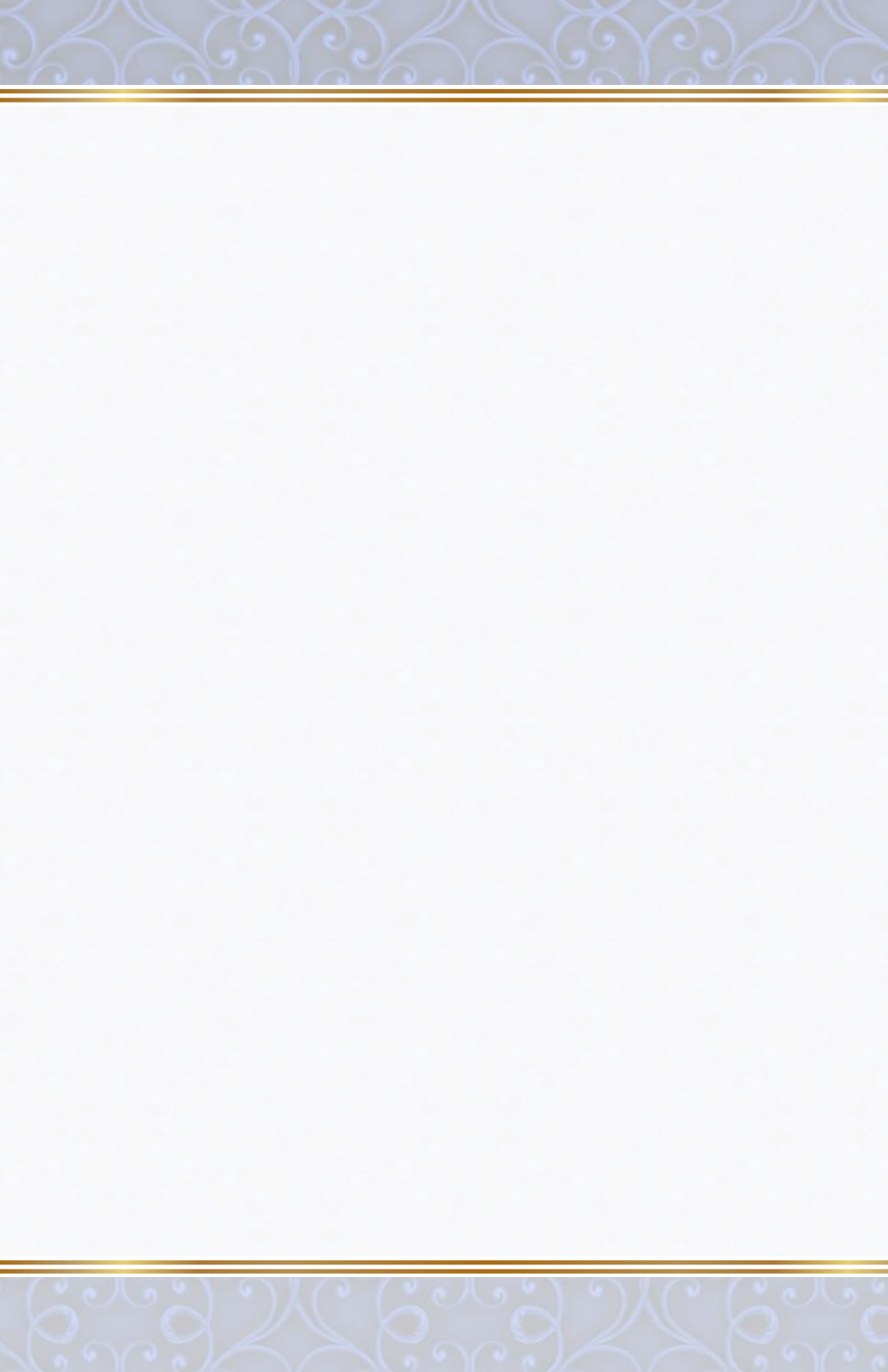
ועל ידי שחזור ומתעורר להשי"ת בזמן של של"ס, על ידי זה יכול להישאר 'בדרך ישרה' היינו כמו שנברא האדם ישר, שזה ענין שבת מלשון תשובה כדכתיב 'תשב

הספירה וזמן של רעוא דרעוין,
עדי נזכה לתיקון השלם מתחילתו
ועד סופו בביאת גואל צדק במהרה
בימינו אכי"ר.

ואז נחשב שהכל היה בשלמות
והתפארת התיקון.
ויעזור השי"ת שנדע אכן
לנצל את הזמן היקר הזה של ימי

מאמרים
חדשים

התקשרות לצדיק בכוח התורה לעילוי נשמתו

עניין הלימוד לטובת נשמה באיכות הלימוד ובכמות
וסיום מסכתות יש בה הכרת הטוב אליה וגם מעלה
אותה ומקשר אותנו להשפעתה

צפרא דשכתא פרשת תזריע מצורע תשפ"ה

א.

שיוצרים תכשיט ושרשרת של פנינים בהם יש חשיבות וערך, ולכן בזהב הערך והיוקר שלו הם לפי כמה שיש לאדם, שאם גרם אחד ערכו סך מסוים, הרי שני גרם הם בערך כפול, אבל פנינים אין שניים שווים כפל של פנינה אחת, אלא ערכם רב יותר כי פנינה אחת, אינה חשובה כל כך, ובוודאי עשרה פנינים יחד יש בהם ערך רב וחשיבות גדולה, הרבה יותר מפי עשר של שווי של פנינה אחת.

וכמו כן התורה, שאמנם מחד יש בה ענין של ערך וחשיבות לכל פסוק וכל ענין בתורה, כל דף גמרא ואפילו כל שורה בגמרא הוא חשובה בפני עצמה ויש לה ערך ושוויות, אבל יש בה בתורה גם ענין הפנינים, שאין מכפילים עצמם כשהם שניים יחד, אלא ערכם רב ומעולה הרבה הרבה

איתא בתהלים (יט, יא-יב)
"הִנָּחֵמְדִים מִזֶּהָב וּמִפָּזָרָב וּמִתּוֹקִים
מִדְּבַשׁ וְנֹפֶת צִוְּפִים גַּם עֲבֹדָה נִזְהָר
בָּהֶם בְּשִׁמְרָם אֶקֶב רָב".

ומטו משמיה דמהרי"ל דיסקין
זצ"ל ויש מביאין כן בשם החפץ
חיים זצ"ל (והובא בספר משלי חפץ חיים
על משלי) על מה שנמשלה התורה
בפסוק זה לזהב, ועוד נמשלה
התורה לפנינים כדכתיב (משלי ג, טו)
"יִקְרָה הָיָא מִפְּנִינִים וְכָל חֲפָצֶיהָ לֹא
יִשְׁוּוּ בָּהּ", ומה הכוונה שנמשלה הן
לזהב והן לפנינים.

אלא החילוק בין זהב לפנינים
הוא, שהזהב עיקר שוויו וחשיבותו
הוא עצם החומר של הזהב, שכל
גרם נוסף של זהב יש לו ערך
וחשיבות, אבל הפנינים אין להם
כל כך חשיבות וערך כל אחד
לעצמו, ורק הרבה פנינים יחד

שוויות כל דבר בפני עצמו, וגם נוסף בו ערך וחשיבות בהיותם יחד כמו שרשרת שלמה וחשובה בפני עצמה, עכת"ד.

יותר כמו שרשרת שלמה של פנינים, ולכן כשעושים סיום על מסכת שלמה, ובוודאי על הש"ס כולו, אז יש בה גם ערך שנכפל

ב.

לעילוי הנשמה ובאותו זמן ילמדו באיכות ובהבנה ובהירות, וזה חשוב יותר מלימוד בלא הבנה ועומק רק בשביל לסיים.

ולכן באמת סידרנו שבתקופה הראשונה כל אחד עסק בכמה מסכתות במשניות שהוא לקח על עצמו בהבנה ובשלמות, ואחר כך משך כל השנה, חוזרים שוב על אותם הפרקים שכבר למדו היטב, והרי זה כמו חזרה וממילא לומדים בהבנה ובשלמות, וגם זוכים לסיים.

ואמנם אף שסידרנו אופן הלימוד כנ"ל, אך מכל מקום רוצים לקיים שניהם וגם לסיים את הש"ס, כי דרך העולם הוא שכל אחד עסוק בענייניו ואם אין עושים קביעות של חיוב לסיים מסכת מסוימת, הרי קביעות של זמן ללמוד יכולים לפעמים לשכוח ולא להיות קבועים בה, ולכן סדר העולם הוא לעשות באופן של חלוקות הש"ס והמשניות ולסיימם,

הנה בעוד כחודש וחצי יחול יום היארצייט הראשון של כ"ק מרן אאמ"ר זצוק"ל הכ"מ, וברצותי לדבר על כך שיש להתחיל ולהתכונן לקראת היא"צ הראשון, ובוודאי כולם רוצים להיות מקושרים אליו, דבלבד מה שכולנו מחוייבים אליו מצד הכרת הטוב, אפשר גם לזכות להתקשרות עמו על ידי שנעשה לטובת נשמתו לקראת יומא דהילוליה.

וברוך השם חילקנו בין בני המשפחה, הבנים החתנים והנכדים שסיימנו יחד בכל שבוע את כל ששה סדרי משנה לעילוי נשמתו הטהורה.

ואמנם הוא זצ"ל היה אומר כמה וכמה פעמים דלא ניחא ליה מה שעוברים על המשניות לטובת נשמות רק כדי שיהא נחשב שגמרו ש"ס משניות בלא להבין תוכן מה שלומדים, כי רק אומרים המילים ולא נחשב לימוד, והיה אומר שעדיף שיקבעו פסק זמן ללמדו

ורובא דתלמודא כבר לקחו על עצמם נכדים ושאר קרובים, ועתה נשארו כמה מסכתות שיהיה דבר נפלא שיתנדבו בני הקהילה, כל אחד כפי יכולתו בכדי שאכן נוכל לסיים הש"ס ביום היא"צ לטובת נשמת כ"ק אאמו"ר זצ"ל.

כי בכך יש יותר מחוייבות לסיים הכל, ועל כל פנים עשינו כנ"ל שיזרנו על מה שכבר למדו באיכות וממילא היו לנו את שני העניינים, הן האיכות והן הכמות.

ובכן, גם את הש"ס חילקנו בסייעתא דשמיא בין בני המשפחה,

ג.

הוא בוודאי הכי טוב על ידי עסק התורה לעילוי נשמתו, ויהיה גם בחינת 'זהב' שכל אחד מה שהוא לומד לעילוי נשמתו, יהיה לו מזה טובה ורווח בהתקשרות אליו, וגם יהיה בחינת 'פנינים' שיתחברו הכל יחדיו לכדי סיום הש"ס שלם שחשיבותו גדולה ביותר כנ"ל.

ואותה השרשרת פנינים שהוא זצ"ל היה מחזיק אותנו, הוא ממשיכה וקיימת, כי דבריו חיים וקיימים והדרכותיו מחזקים אותנו הלאה והלאה בכל ימי חיינו, להמשיך ולהוסיף על פי משנתו עוד פניני תורה ומעשים טובים ועבודת השי"ת כפי שהדריך והשריש בנו תמיד, ובכן עתה בלימוד זה יצטרפו אותם הפנינים לשרשרת הזהב הנפלאה הזאת שהוא הנחיל לנו ותתגדל ותתעלה ביותר.

ומצאתי בין כתבי כ"ק מרן אאמו"ר זצ"ל שכתב על ענייני יא"צ, וזה לשונו שם: 'תקנת חז"ל ומנהגי יא"צ הם כדי להרבות נחת רוח לנשמה היות שזה יום הדין, ועוד שלא ישכח לגמרי מבין החיים וכו'.

חיינו שבקיום מנהגי היא"צ יש נחת רוח לנשמה, והוא יכול להתעלות ביום דינו שזהו היא"צ, וגם שלא ישכח מאיתנו, כי על ידי שעושים בשבילו בעולם הזה, על ידי זה הוא אינו שוכח את מי שעושה בשבילו כאן.

ומסיים שם וכותב: 'והעיקר להרבות בלימוד התורה', ע"כ. חיינו ביום של היא"צ הדבר החשוב ביותר לטובת נשמת הנפטר הוא להרבות בלימוד תורה.

ואם כן בוודאי שהכנה ליא"צ שנוכל להיות מקושרים אליו,

ועל ידי התורה, הנשמה תזהיר ותזרח ותתעלה יותר ויותר.

וזה בעיקר על ידי 'בשמרם עקב רב', שהקרובים להם והעוקבים אחריהם הם שומרים לעילוי הנשמה ועוסקים בתורה ומעשים טובים בשבילה, כי 'עקב' לשון קירבה כמו "וידו אוחות בעקב" (בראשית כה, כו) היינו שעוקב אחריו וקרוב אליו.

וגם יתפרש לשון 'עקב' שנמצא ברגל שהוא מחזיק ומעמיד את כל האדם, ועל ידי שמזהירים את הנשמה ועושים טובות בשבילה, על ידי זה הם יהיו 'עקב רב' היינו רגל גדולה שתוכל להחזיק ולהעמיד את כולנו כמו עקב גדולה שמחזיקה את כל הגוף.

ויעזור השי"ת שזנכה אכן ללכת בדרכיו הגדולים ולהידבק אליו והוא יהיה מליץ טוב ויושר בעדנו, עדי נוכה לתחיית המתים בביאת משיח צדקנו אכ"ר.

וכמו שהתורה נמשלה לזהב ולפנינים, כמו כן היא נמשלה לדבש, כדכתיב בקרא "ומתוקים מדבש ונפת צופים", ויש לומר כמו שדבש כל הנוגע בו ידיו נהיות מדובקים בדבש, כמו כן כל מי שעושה איזה פעולה הקשורה לתורה, שרק נוגע בה, יש בה אותה הסגולה כמו דבק להידבק בתורה ולהיות שייכים לריחה של תורה ולמתיקות דבשה של תורה.

וכמו כן מי שיקח על עצמו אפילו כמה דפים לטובת נשמתו, בוודאי יהיה לו שייכות והשפעה על ידו, וכמו שהיה משמש בחיים חיותו, כך ימשיך וישמש להשפיע עלינו משמי מעל.

ויש לומר הרמז בהמשך הפסוקים "גם עבדך נזהר בהם בשמרם עקב רב", שעל ידי התורה שמתוקה מדבש ומשולה לזהב כדכתיב בתחילת הפסוק, על ידי זה 'עבדך נזהר בהם' שלשון 'נזהר' הוא לשון של 'זוהר' ומאיר וזורח,

מאמר נכספה וגם כלתה נפשי לה' כציפור דרור

מי שאינו מרוצה בא לידי לשה"ר ותיקונו הוא ע"י
ציפור דרור - שישב בדד עם השי"ת ויהיה חופשי
ובן חורין מסובביו ודבוק וכוסף להשי"ת כמו בזמן
רעוא דרעוין

של"ס פרשת תזריע מצורע תשפ"ה

א.

וגו' ויצא הכהן אל מחוץ למחנה
וגו'. הנראה לי ברמז הענין 'מחוץ
למחנה', דהנה תוך המחנה ישראל
הוא מדור השכינה והקדושה,
ומחוץ למחנה הוא מדור החיצונים
'סביב רשעים יתהלכון' (תהלים יב, ט).
והנה מבואר בספרים כי לפעמים
צריך הצדיק לירד ממקומו למדור
החיצונים כדי ללקט משם אורות
הוא העלאת הניצוצות הקדושים
מתוך הסטרא אחרא כמבואר סוד
הענין בהאר"י ז"ל בסוד נפילת
אפים.

"והנה על דרך זה היה כל ענין
המצורע. 'בדד ישב מחוץ למחנה'
לחתבודד עם ה' שמה.

"וטמא טמא יקרא' לכאורה קשה
לשון 'יקרא' במקום זה, כי הקריאה
שייך כשאדם קורא לחבירו לבא

טהרתו של מצורע היא פרשה
מלאה סודות ודברים שאינם
בהשגתנו כלל, שמצווה להביא
שתי ציפורים ועץ ארז ואזוב,
ושוחטים את אחד הציפורים ויחד
טובלים את הציפור החיה עם העץ
ארז והאזוב בדם הציפור השחוטה
ומזים על המצורע ואז משלחים את
הציפור החיה.

והמפרשים האריכו לבאר כל
סדר טהרה זו שאין לה לכאורה
הבנה בדרך הפשט, ובוודאי יש בה
ייחודים גדולים ותיקוני עולמות
שאין לנו השגה בהם כלל, אבל
נוכל מעט ליקח חיזוק ומוסר
השכל מתוך סדר טהרה זה.

ונקדים להביא דברי ספה"ק
תפארת שלמה (בפרשתן) וזל"ק: "או
יאמר זאת תהי' תורת המצורע

כנ"ל.

"וזה גם כן ענין סוד פרים הנשרפים מחוץ למחנה כידוע ליודעי חן, והבן. וזה שאמר בפרה אדומה (במדבר יט. יח) "וזה על האהל ועל הכלים ועל הנפשות אשר היו שם", מה ענין נפשות לכאן, אכן הוא מרומז על סוד שבירת הכלים וזהו תיקון הנפשות העשוקות אשר היו שם.

"ועל דרך זה הוא שאמר הכתוב 'זאת תהיה תורת המצורע' - המוציא הרע, תורת המצורע הוא להעלות ניצוצי קודש ביום טהרתו והובא אל הכהן כנ"ל, והבן", עכל"ק.

וניתי לבאר מעט דבריו הקדושים, איך יכול המצורע להעלות עימו את ניצוצי קודש שנפלו בתוך הקליפות כביאורו הנפלא.

אליו וכדומה, אבל כאן משמעות הכתוב שהקריאה היא להיפך להתרחק ממנו בטומאתו. אכן כאן נראה לי כמו שכתבנו ניהא, שגם כאן הכוונה טמא טמא יקרא, שקורא לסטרא אחרא הם הניצוצי קודש אשר שם לאספם ולהעלותם מתוך טומאתם מן החיצונים.

"וזהו ענין סוד פרה אדומה המבואר בהאר"י ז"ל שגם היא נעשית מחוץ למחנה על דרך סוד הנ"ל, והוא לטהר טמאים ולטמא טהורים, כי כן הוא היורד למקום הטנופת מתטנפים כליו, כמו שמבואר בספרים אצל אברהם אבינו עליו השלום כשהקריב לבא מצרימה אמר (בראשית יב, יא) "הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את", וכן היה ענין יוסף הצדיק במצרים על ידי ירידתו לתוך מדור הקליפות

ב.

ציפור דרור, עיי"ש, והאריך בזה הרמב"ן על אתר, עיי"ש ובשאר הראשונים.

ובאבן עזרא (תהילים פד, ד) כתב בטבעו של ציפור דרור, וז"ל "ודרור. שם עוף מנגן, אולי נקרא כן בעבור שאין מנהגו לנגן כל זמן

עוד נקדים בענין הציפורים, שמצוותו של מצורע הוא בציפורי דרור דווקא כדתנינן במתניתין נגעים (פרק יד משנה א' ומשנה ה'), ובספרא (מצורע ז') יליף לה מדכתיב (ויקרא יד, נג) "וְשִׁלַּח אֶת הַצִּפּוֹר הַחֲתִיָּה אֶל מְחוּץ לְעִיר" שהיא ציפור שדרכה להיות מחוץ לעיר והיא

הטהרה למצורע, והלימוד ממנה לתיקון את החטאים הגורמים לצרעת.

וענין זה ידוע מאמר חז"ל (ערכין טז:) והובא ברש"י (ויקרא יד, ד) טעם שבאים נגעים על האדם: "שהנגעים באין על לשון הרע שהוא מעשה פטופטי דברים, לפיכך הוזקק לטהרתו צפרים שמפטפטין תמיד בצפצוף קול", עכ"ל.

שאיננו חפשי, וזה העוף ידוע הוא בספרה, אמר רבי משה כי העוף שתולדתו לברוח מיישוב בני אדם וכו", ע"כ.

וכן במלבי"ם שם (ביאור המילים) כתב וז"ל: "הצפור תקנן גם אצל הבתים, והדרור מתרחק מבני אדם וכו" עיי"ש.

ונעמוד מעט על ענין הציפור דרור, מדוע דווקא היא מביאה את

ג.

וחכם וכדומה, או שחושב על אנשים אחרים שלא היו צריכים לעשות כזאת וכזאת וכדומה, אפילו דברים שאינם מגונים אלא ענייני העולם בעלמא שלדעתו היו צריכים להיעשות באופן אחר וכדומה, וכיון שיש לו דעת בכל דבר שהיה צריך להיות מצבו או מצב אחרים באופן אחר, ואין המציאות בעולם נעשית כפי שהוא חושב ורוצה שיהיה, לכן אין הוא מרוצה ממצבו בעולם והוא מלא טענות ותלונות על שדברים נעשו שלא כדעתו ושלא כרצונו, ואז מתחיל לדבר גנאי על אחרים, וזהו יסוד ותחילת דיבורי לשון הרע.

ואדם כזה אינו מדבר לשון הרע רק על אחרים, כי מי שאינו

והנה ביאור הטעם שהמצורע מביא ציפור דרור דווקא, יבואר בשנעמיק מעט הענין שבדרך כלל טעם שאדם מדבר על רעהו דברי גנאי ולשון הרע הוא משום שאינו מרוצה מעצמו, ממעשיו או מתכונותיו והצלחותיו וכדומה, וממילא כיון שאינו מרוצה מעצמו, הרי הוא מקנא באחרים שלדעתו עושים שפיר מעשיהם כהוגן, וממילא בא לדבר עליהם לשון הרע.

ויסוד הענין שאדם אינו מרוצה מעצמו, הוא מפני שעושה חשבונות רבים מה היה אמור להיות עמו, ומצפה מעצמו ומאחרים יותר ממה שבאמת צריך לעשות בעולם, שחושב שהוא צריך להיות עשיר

להשי"ת, הרי הוא מרגיש בנפשו שהשי"ת שומר עליו ונותן לו כל צרכו בשלמות ובאהבה כפי מידתו המדוייקת, וממילא מתמלא שמחה וסיפוק במעשיו בהיותו שם מחוץ למחנה.

וזה יש לומר ולבאר ענין שצריך להביא ציפור דרור, שהיא ציפור חופשית שאינה תלויה באחרים ואוהבת את החירות והחופשיות, כי אכן זהו תקנתו לבל יהיה תלוי באחרים וחושב חשבונות רבים על מצבו בעיני אחרים ועל אחרים בעיניו וכדומה, כי הוא דבוק בדד עם השי"ת בשלמות האהבה ויודע שהשי"ת דואג לכל הצרכותו לפי צרכו המדוייק, לכן מביא ציפור דרור שדרה מחוץ לעיר ואינה אוהבת להיות בין אנשים, אלא היא חופשית ומשחררת מכל מיני המחשבות אודות אחרים וכדומה, וזה הצלתו מעוון לשון הרע.

וכמו שציפור דרור היא עפה ומרוממת מכל האנשים ומכל ענייני העולם, ואוהב להיות חופשי מהכל, ורק כך הוא יכול לזמר ולשיר בשמחה והודאה כדברי אבן עזרא הנ"ל, כמו כן צריך האדם להיות מנותק ונפרד מחשבונות ואנשים אחרים, ואז יוכל להיות שמח ומרוצה ממצבו וממעמדו,

מרוצה, הרי הוא מדבר גם על אחרים וגם על עצמו שמוציא את מרירותו על מעשים שהוא עצמו אינו עושה כראוי, וכך מדבר לשון הרע על עצמו, ודיבורי לשון הרע הללו מתחילים ובאים כשאדם הוא מריר ואינו מרוצה מהקורה סביבו מפני חסרון שחושב שיש בו ומצפה לקבל יותר ממה שיש.

ולכן העצה שלא יבוא האדם למידה זו שאינו מרוצה מהסובב אותו ולטהר אותו מנגע הלשון הרע הוא, שיתרחק מאנשי העולם כלל וישב בדד מחוץ למחנה, וכדברי תפארת שלמה הנ"ל שאינו יושב לבדו שם, אלא "להתבודד עם ה' שמה", היינו שיצא מתחת השפעת האנשים שסובבים אותו ויפסיק לחשוב מה היה צריך להיות הוא בעיני אחרים או אחרים בעיניו, ויפסיק לחשוב מה היה מצופה להיות, כי מחשבות הללו הבאות מהשפעת אנשים סביבו גורמים לו לאדם שמרגיש ריק ומריר בעצמו על כל מה שחושב על אחרים ומה שאחרים חושבים עליו, ובכן העצה הוא לישב בדד עם השי"ת ואז ירגיש קרבת אלוקים שהשי"ת משפיע עליו כל צרכו בדיוק לפי הצרכותו, כי אם ה' אלוֹקֶיךָ עִמָּךְ לא חסרת דבר, שבעת שהוא קרוב

ציפור דרור שמצאה בית וקן
אצל השי"ת שמנותק מכל סביבות
העולם ואנשיו וחשבונותיו, ואז
יהיה שמח ומרוצה 'לבי ובשרי
ירננו אל אל חי'.

וכנרמז באמת בפרשתן שאחר
שחיטת הציפור האחת, היינו
שמכניס לעצמו את מידות ותכונות
הציפור השחוטת הזאת, ממילא אז
"את הצפור החיה יקח אתה" (ויקרא
יד, ו) היינו שיקח לו 'חיות' מאותו
דרך של ציפור הדרור, שיהיה
תמיד שמח ומרוצה מעצמו בחיות
ושמחה.

ולא יהיה משועבד לאחרים שגורם
לו מרירות ומביאתו לדיבורי לשון
הרע, וכיון שהוא כציפור דרור,
הרי הוא מזמר ושמח ממצבו.

וזה יש לומר ביאור לשון הכתוב
בתהלים (פד, ב-ד) "מה יְדִידוֹת
מְשַׁכְּנוֹתֶיךָ ה' צְבָאוֹת נִכְסְפָה וְגַם
כָּלֵתָה נַפְשִׁי לְחַצְרוֹת ה' לְבִי וּבִשְׂרִי
יִרְנְנוּ אֶל אֵל חַי גַּם צִפּוֹר מְצָאָה
בֵּית וּדְרוֹר קֵן לָהּ", שמתאר כמה
טוב ואהוב הוא ידידות אהבת
השי"ת את ישראל בשכנותם יחדיו
- 'ידידות משכנותיך', שאז נכספה
וכלתה נפשנו אליו, וזה במידת

ה.

זה קיבל כך והאחר התנהג כך,
ועתה באומנתו וקרבתו להשי"ת,
יש בידו לתקן ולהעלות כל אותם
המחשבות והעיונות שנפלו אל
החיצוניים, כי הוא יושב עתה מחוץ
למחנה בטומאתו ויכול משם לטהר
ולהעלות ולתקן את כל הניצוצות
שנפלו שם על ידי שהיה מחובר
בהם באותם המחשבות ועכשיו
ניתק את עצמו מהם.

ולכן 'טמא טמא יקרא' שקורא
לכל אותם הטומאות ומעלה ומתקן
אותם לשורשם שיהיו כולם כמו
הציפור דרור שמנותקת מכל

ומעתה נבוא לביאור דבריו
הקדושים בספה"ק תפארת שלמה,
שכיון שביארנו עיקר ענין המצורע
הוא להיות קשור ומחובר להשי"ת
בלא התחשבות בשום חשבונות
ואנשים אחרים הסובבים אותו,
ממילא מובן מה שכתב תפארת
שלמה שעניינו של המצורע הוא
להעלות ולתקן את ניצוצי הקודש
שיש שם מחוץ למחנה.

כי כיון שיושב אצל השי"ת ומבין
שכל צורכו ומעמדו הכל מדויק
ממנו יתברך, ממילא מתקן את כל
חשבונותיו שהיו לו תמיד מדוע

להעלות ולתקן כל מעשיו ולרוממם שלא יהיה תלוי באחרים הסובבים אותו, אלא יהיה קרוב ומחובר להשי"ת בלי סיבות אחרות.

וממילא מה שהיה 'מצורע' מלשון 'מוציא רע', שהיה מוציא רע בעולם, הרי מעתה 'תורת המצורע' הזה הוא 'והובא אל הכהן' שמעלה את כל העוונות והפגמים אל השי"ת על ידי שיושב בדד עם השי"ת כנ"ל וממילא 'נרפא נגע הצרעת מן הצרוע'.

הסובב אותה והיא חופשית לעצמה להיות קשורה אף במהותה הפנימי שלה, כמו כן האדם קשור ומחובר לשורשו הוא השי"ת ומעלה את כל החיצונים לתיקונם ולשורשם כפי שהוא חוסה בצל השי"ת.

וזה ביאור דברי תפארת שלמה שאף שאדם נכשל ויש לו נפילות וניצוצי קודש שנפלו למקום החיצונים, אבל על ידי סדר טהרתו שיושב בדד ומתבודד עם השי"ת ומתנתק מכל הסובב אותו, יש בידו

ה.

וממילא נעשה 'דר-אור' היינו שדר בו אור ושמחה תמידית על ידי קרבתו בדבקו ושייכותו להשי"ת תמיד.

וכמו שאומרים בנוסח 'כגוונא' בליל שבת קודש, שיש יחוד נפלא בשבת קודש של כל ישראל עם השי"ת: "כִּד עֵיל שְׁבָתָא אִיהִי אֲתִיָּדָת וְאֲתַפְּרָשֶׁת מִסְטָרָא אַחְרָא, וְכָל דִּינִין מִתְעַבְרִין מִנָּה וְאִיהִי אֲשֶׁת־אֲרַת בִּיחֻדָּא דְנִהֲרִי קִדִּישָׁא, וְאֲתַעֲטֶרֶת בְּכֶמֶה עֲטָרִין לְגַבִּי מִלְכָּא קִדִּישָׁא, וְכָל שׁוֹלְטָנֵי רוּגְזִין וּמֵאֲרִי דְדִינָא פִלְחוּ עֲרָקִין וְאֲתַעֲבְרוּ מִנָּה" [בתרגום ללשון קודש: "כאשר נכנסת שבת, היא נפרדת מהסטרא אחרא, וכל

יש להוסיף בדרך זו ולומר שזה גם ענין מהות העבודה בשבת קודש, שיקח האדם חיות ושמחה מיום השבת קודש, כי בשבת יש גם ענין זה של להתענג על ה' ולהיות כל מלאכתו עשויה, ניתוק והפרשה מכל ענייני העולם ול"ט מלאכות, ועל ידי שעוזב את כל ענייני העולם ומתקרב להשי"ת, הרי הוא גורם עונג ושמחה פנימית לנשמתו כמו חירות פנימית שאינו משועבד לשום דבר חיצוני שמפריע את קישורו לחי עולמים.

וזה יש לומר אותיות 'דרור' שיש כאן אותיות ד"ר - ו"ר, ואותם ו"ר הוא בגימטריא או"ר עם הכולל,

והנה בשבוע זה יחול יומא דהילולא קדישא של הרה"ק בעל אמרי יוסף מספינקא זצוק"ל, תלמידו של רבינו הגדול אא"ז הרה"ק מוהרי"א מזידיטשוב זיעזעכ"י.

ויש כמה עובדות של תיקוני נשמות שהיה מתקן הרה"ק האמרי יוסף זי"ע, כגון הסיפור הנודע על נשמה שתיקן בליל הסדר השני אחר שקרא את מגילת אסתר ותיקן בזה נשמה שהמתינה שנים רבות לתיקונה, אבל נביא בזה עובדא השייכת לדידן, מה שפעם אחת באמצע סעודה שלישית נאנח מאוד ובכה, ואחר זמן מה ראו איך ששמח ומחייך לעצמו. ושאלוהו מאי האי יגון ושמחה הללו, ענה וסיפר על חסיד אחד מחסידיו שהלך לעולמו ודנוהו לגיהנם ר"ל, אלא שבשבת הרשעים יוצאים מגיהנם שנח בשבת, ובהגיע זמן של מוצאי שבת סירב אותו חסיד לחזור לגיהנם כיון שטען שרבו מספינקא עדיין אוחו באמצע של"ס, והמלאך הממונה על הגיהנם קראו לבית דין של מעלה ושם שמעו טענת המלאך שהוא צריך לחזור לגיהנם כיון שכבר יצא שבת ומנגד הוא טען שכיון שרבו עדיין עורך של"ס, עדיין לא

הדינים מסתלקים ממנה, והיא נשארת ביחוד של האור הקדוש, וכל ממשלות הרגז ואדוני הדין הקשה, כולם בורחים ממנה], והיינו שהאדם מנותק מכל הדינים והמפריעים אותו מלהיות קרוב ושייך להשי"ת ביום השבת.

וביותר יש לומר שזה בעיקר בזמן של של"ס רעוא דרעוין, שאז עוזב האדם את כל מעייניו ונתון אך ורק לקרבת אלוקים, בדד ישב עם השי"ת לבדו, באחדות עם ישראל במטרה אחת עיקרית לשיר ולזמר לפניו בנפש חופשית ומשוחררת כמו ציפור דרור מכל מחשבות ומכל מפריעים, ליבי ובשרי ירגנו אל קל חי, שאינו תלוי בשום גורם ובשום דבר לעבודתו, אלא הוא חופשי נתון בגן עדן התחתון קרוב להשי"ת ושמח ומרוצה לחסות בצל ה'.

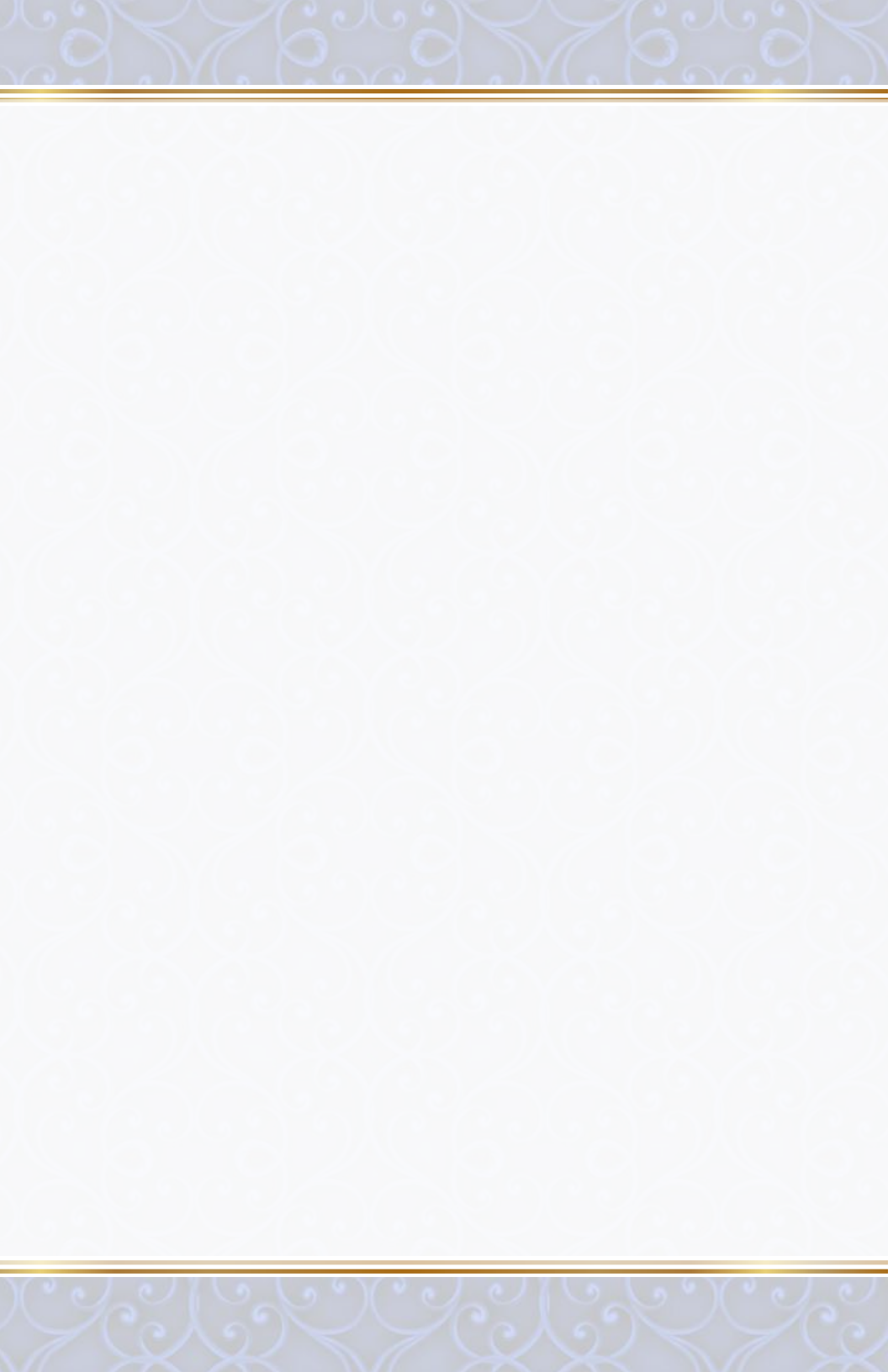
ואז יכול להמשיך כוח מאותו זמן יקר של רעוא דרעוין, שיכול ליקח חירות נפלאה לכל ימי השבוע, שיוכל להתחזק כנגד כל חשבונות וטרדות הסובבים אותו, שיוכל לעמוד נגדם ולידע שהוא קשור ושייך להשי"ת, ובכך יכול להעלות את הניצוצות ואת כל מעשיו כל ימי החולין ויהיה בו כוח להיטהר ולהמשיך דרכיו בקרבת אלוקים נפלאה זו.

בהרגשת ליבי ובשרי ירננו אל קל חי, ומי שמתנהג בשל"ס באופן זה, הרי הוא משליך את כל הבלבול וטירוף הדעת שהוא הגיהנם שיש היום בעולם הזה וזוכה לחסות בצל השי"ת, בדד ישב בצילו באהבה רבה, ואף שיאריך של"ס עוד כמה דקות, אבל הרווח יהיה לאין שיעור וחקר.

ויעזור השי"ת שנזכה אכן לילך מחיל אל חיל בעבודת השי"ת להיות קשורים וקרובים אליו יתברך, ולשיר לפניו שירות ותשבחות בחירות עולם, ועל ידי שכל אחד יהיה בחירות נשמתו, נזכה לחירות הכללית של כל ישראל בביאת גואל צדק בבניין הית המקדש השלישי מתוך רחמים וחסדים והשפעות טובות, אכ"ר.

יצא שבת, ושאלוהו דייני הבית דין מי היה רבו, ואמר שהרה"ק האמרי יוסף מספינקא הוא רבו, וענה אחד הדיינים ואמר "יוסף מאיר איז אויך מיר געווארן א רבי!" וגם "יוסף מאיר" נהיה לי רבי...], ושחקו הדיינים ביניהם על כך, ולכן שחק גם האמרי יוסף בשומעו זאת, ואמנם יצא פסק הדין שכיון שהיה נוסע אליו ומאמין בו בחיים חיותו, הרי שאי אפשר להחזיר את החסיד לגיהנם כל זמן שלא סיים רבו את עריכת שולחנו בשל"ס.

והלימוד לנו מעובדא זו, שאין צריך להמתין לישועה בעולם האמת... וכבר עתה יש בידנו לצאת מגיהנם של עולם הזה ולהיכנס בזמן של של"ס לגן עדן ולנצל הזמן כראוי בקרבת אלוקים ושיבת אחים ורעים יחדיו

זמננו עולם יהיה צדקה

עטרת ראשנו ונזר תפארתנו, אבינו רוענו אשר
נשא אותנו על לוח לבו הטהור

כבוד קדושת אדמו"ר הקדוש והטהור

מדרן רבי יהושע העשיל זצוקלל"ה זי"ע

בן מדרן הרה"ק רבי אברהם זצוקלל"ה זי"ע

מזידיטשוב שיקאגו

אשר נתעלה לישיבה של מעלה בב"ד סיון תשפ"ד

